

Arrest

nr. 301 681 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 oktober 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. CETINKAYA, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 april 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zus van Spaanse nationaliteit.

1.2. Op 14 september 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.04.2023 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.04.2023 gezinshereniging aan met zijn zus H., B.H. (...) (RR. (...)), van Spaanse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

** Twee aankoopbewijzen (Basic-Fit en De Lijn), waarvan één op naam van de referentiepersoon. Wie deze betalingen heeft uitgevoerd kan niet gelezen worden.*

** Loonfiches T. (...) BV met bijhorende loonfiches op naam van de referentiepersoon*

** Arbeidsovereenkomsten Randstad Belgium NV op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon * Vaccinatiecertificaat betrokkene*

** Certificaat van collectieve inschrijving in het bevolkingsregister dd. 27.06.2022 te Spanje*

** Attestation de revenu N°3386/2023 dd 09.03.2023 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij geen enkele vorm van belastingen betaalde voor het jaar 2022.*

** Attestation de Non Immatriculation N° 50/17/2023 dd 09.03.2023 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij niet geregistreerd staat bij de Nationale Fonds voor Sociale Zekerheid*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 25.04.2022 in België verblijft. Betrokkene meldde zich voor de aanvraag gezinshereniging aan op 27.06.2022. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich

bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen afdoende documenten heeft voorgelegd. Er wordt een gezinssamenstelling voorgelegd uit Spanje. Hieruit kan enkel blijken dat betrokkene op 22.12.2021 woonachtig was op hetzelfde adres als de referentiepersoon. Echter, zij woont als sinds 30.03.2016 niet meer op dat adres, zoals haar hele gezin. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst is dus geen sprake. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 27.06.2022 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. De huidige gezamenlijke vestiging doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel zou hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, en er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Het attestatie de revenu N°3386/2023 dd 09.03.2023 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij geen enkele vorm van belastingen betaalde voor het jaar 2022; dit document werd opgesteld toen betrokkene reeds in België verbleef (sedert 27.06.2022) Het attest is dan ook niet meer relevant. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen, het spreekt bovendien ook enkel over het jaar 2022 en zegt verder niets over voorgaande jaren.

Voor het attestatie de Non Immatriculation N° 50/17/2023 dd 09 03.2023 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij niet geregistreerd staat bij de Nationale Fonds voor Sociale Zekerheid geldt hetzelfde. Betrokkene verblijft sedert juni 2022 in België. Het document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen

Het gegeven dat betrokkene sedert 27.06.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1-980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon (of zijn leven terug kan oppikken) en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn."

2. Over de ontvankelijkheid

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het evenredigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

Na een theoretisch betoog over de formele motiveringsplicht, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele en materiële motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is materieel onjuist, miskent de draagkracht van de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Verzoekende partij diende aan te tonen dat hij deel uitmaakt van het gezin van het familielid, burger van de Unie, te weten zijn zus van Spaanse nationaliteit.

Verzoekende partij heeft dit voldoende als naar recht bewezen.

In de beoordeling van de Staatssecretaris wordt gesteld dat de verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij niet op het adres heeft gewoond van de referentiepersoon en daarom geen deel uitmaakt van het gezin.

Bovendien werd aangevoerd dat de verzoeker op 22 december 2021 op hetzelfde adres woonde als de referentiepersoon, op basis van de voorgelegde gezinssamenstelling uit Spanje (zie stukken 2 en 3).

Als aanvullende motivering werd aangegeven dat de referentiepersoon sinds 30 maart 2016 niet meer op dat adres woont, en daarom er geen sprake is van gezamenlijke vestiging in het land van herkomst van de burger van unie.

Verzoeker heeft wel degelijk afdoende bewijs geleverd van het Geëerd Gemeentebestuur van E.E. (...) (A. (...)), waarin wordt bevestigd dat de verzoeker en de referentiepersoon sinds 30 maart 2016 op hetzelfde adres woonachtig waren, specifiek op C.M.N. (...) van (District 1° Sectie 15de).

De Staatssecretaris zegt eerst dat de voorgebrachte bewijsstukken foutief zijn en legt niet uit waarom, doch stelt in zeer algemene bewoordingen dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij deel uitmaakt van het gezin van de burger in het land van herkomst van de burger van unie. Deze motivering is gestandaardiseerd en er kan geenszins worden uit afgeleid dat de Staatssecretaris dit bewijs van woonplaats heeft bestudeerd of heeft geanalyseerd, laat staan dat de Staatssecretaris over de stukken ingediend door verzoekende partij enige minstens een foutieve motivering geeft.

De Staatssecretaris miskent alzo de bewijswaarde van de door verzoekende partij voorgebrachte stukken. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden door de Staatssecretaris er andere vermeldingen gelezen worden op het door verzoekende partij voorgebrachte stukken dan dat er in werkelijkheid op het door verzoekende partij voorgebrachte stuk staan.

Opnieuw kan worden afgeleid dat de motivering slechts een standaardmotivering betreft en dat er geen en foutieve motivering in hoofde van de aanvraag van verzoekende partij gegeven werd.

Nergens uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid of verzoeker al dan niet aan de gestelde voorwaarden heeft voldaan, wat verzoekende partij wel degelijk doet, zodat ook art. 47/3 Wet 15 december 1980 geschonden is.

Noch minder heeft de Staatssecretaris op de door verzoekende partij voorgebrachte stukken geantwoord, minstens foutief geantwoord.

De Staatssecretaris zegt helemaal niets over dit bewijs, doch stelt in zeer algemene bewoordingen dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij deel uitmaakte van het gezin van de burger van in het land van herkomst van de burger van unie.

Deze motivering is gestandaardiseerd en er kan geenszins worden uit afgeleid dat de Staatssecretaris dit bewijs van woonplaats heeft bestudeerd of heeft geanalyseerd, laat staan dat de Staatssecretaris over de stukken ingediend door verzoekende partij enige motivering geeft.

De Staatssecretaris miskent alzo de bewijswaarde van de door verzoekende partij voorgebrachte stukken. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden door de Staatssecretaris er andere vermeldingen gelezen worden op het door verzoekende partij voorgebrachte stukken dan dat er in werkelijkheid op het door verzoekende partij voorgebrachte stuk staan.

Opnieuw kan worden afgeleid dat de motivering slechts een standaardmotivering betreft en dat er geen en foutieve motivering in hoofde van de aanvraag van verzoekende partij gegeven werd.

Nergens uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid of verzoeker al dan niet aan de gestelde voorwaarden heeft voldaan, wat verzoekende partij wel degelijk doet, zodat ook art. 47/3 Wet 15 december 1980 geschonden is.

Noch minder heeft de Staatssecretaris op de door verzoekende partij voorgebrachte stukken geantwoord. Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 47/3 en 62 van de Vreemdelingenwet geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. De verzoekende partij diende op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zus van Spaanse nationaliteit.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

3.4. *In casu* besloot de verwerende partij dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

3.5. De verzoekende partij stelt dat de motivering materieel onjuist is en de draagkracht van de door haar bijgebrachte documenten miskent, dat zij diende aan te tonen dat zij deel uitmaakt van het gezin van het familielid, burger van de Unie, te weten haar zus van Spaanse nationaliteit, dat zij dit voldoende als naar recht heeft bewezen, dat zij wel degelijk afdoende bewijs heeft geleverd van het geëerd gemeentebestuur van E.E. (A.) waarin wordt bevestigd dat zij en de referentiepersoon, sinds 30 maart 2016, op hetzelfde adres woonachtig waren, specifiek op C.M.N. (district 1°, sectie 15de) en dat de materiële motiveringsplicht dan ook door de staatssecretaris wordt geschonden omdat er andere vermeldingen worden gelezen op het door haar voorgebrachte stuk dan dat er in werkelijkheid op het door haar voorgebrachte stuk staan.

In de bestreden beslissing wordt over het in het land van herkomst deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon gemotiveerd als volgt:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen afdoende documenten heeft voorgelegd. Er wordt een gezinssamenstelling voorgelegd uit Spanje. Hieruit kan enkel blijken dat betrokkene op 22.12.2021 woonachtig was op hetzelfde adres als de referentiepersoon. Echter, zij woont als sinds 30.03.2016 niet meer op dat adres, zoals haar hele gezin. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst is dus geen sprake. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 27.06.2022 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. De huidige gezamenlijke vestiging doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel zou hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.”

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij bewijs heeft geleverd van het geëerd gemeentebestuur van E.E. (A.) waarin wordt bevestigd dat zij en de referentiepersoon, deze laatste sinds 30 maart 2016, op hetzelfde adres woonachtig waren, specifiek op C.M.N. (district 1°, sectie 15de). Uit de aanvraag vermeld in punt 1.1., die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat de verzoekende partij bij deze aanvraag een *“certificaat van collectieve inschrijving in het bevolkingsregister”* van het gemeentebestuur van E.E. van 27 juni 2022 heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij sedert 22 december 2021 staat ingeschreven op het adres C.M.N. in het eerste district, vijftiende sectie, en dat de referentiepersoon sedert 15 februari 2008 in de gemeente E.E. woont (*“Anciënniteit Gemeente”*) en sedert 30 maart 2016 op voornoemd adres (*“Anciënniteit (...) woning”*). Deze vaststellingen vinden tevens steun in de verklaringen van de heer J.F.P.M., plaatsvervangend secretaris-generaal van het gemeentebestuur van E.E. van 21 februari 2023, die tevens bij de aanvraag vermeld in punt 1.1. werden gevoegd en waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij haar *“inschrijving formaliseerde in deze gemeente op 22 december 2021, afkomstig van Marokko, (haar) verblijfplaats vestigend in de C.M.N. (...) (District 1° Sectie 15de) waar (zij) verblijft op de dag van de datum”* en dat de referentiepersoon *“haar inschrijving in deze gemeente formaliseerde op 15 februari 2008”* en op 30 maart 2016 *“een nieuwe verandering van verblijfplaats formaliseerde naar de woonplaats van C.M.N. (...) van (District 1° Sectie 15de), waar ze verblijft op de dag van de datum”*.

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat uit de voorgelegde gezinssamenstelling uit Spanje enkel kan blijken dat de verzoekende partij op 22 december 2021 woonachtig was op hetzelfde adres als de referentiepersoon, dat de referentiepersoon echter al sinds 30 maart 2016 niet meer op dat adres woont zoals haar hele gezin, dat van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst dus geen sprake is, leest zij, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert, andere vermeldingen op het door de verzoekende partij voorgebrachte stuk dan dat er in werkelijkheid op het door haar voorgebrachte stuk staan. De verwerende partij heeft de beschikbare feitelijke gegevens, met name de gegevens die blijken uit voornoemd certificaat van collectieve inschrijving in het bevolkingsregister evenals voornoemde verklaringen van de plaatsvervangend secretaris-generaal van het gemeentebestuur van E.E., niet correct beoordeeld. Zij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens om tot haar besluit te komen dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, met name dat de verzoekende partij niet aangeeft het motief te betwisten dat zij aan de hand van de voorgelegde stavingstukken niet heeft aangetoond dat zij van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon en dat zij in haar verzoekschrift geheel niet ingaat op dit motief, gaat uit van een foutieve lezing van het verzoekschrift en doet geen afbreuk aan voornoemde vaststellingen.

3.6. Daar de verzoekende partij, als ander familielid van een burger van de Unie, overeenkomstig de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan verkrijgen indien zij bewijst dat zij, in het land van herkomst, ten laste is van de burger van de Unie die zij wil begeleiden of bij wie zij zich wil voegen, of dat zij deel uitmaakt van zijn gezin, volstaat louter het motief dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag, niet om de thans bestreden beslissing te schragen.

3.7. De verwerende partij stelt tevens in de bestreden beslissing wat volgt:

“Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 25.04.2022 in België verblijft. Betrokkene meldde zich voor de aanvraag gezinshereniging aan op 27.06.2022. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.”

De verwerende partij herneemt in haar nota met opmerkingen de onjuiste motieven omtrent het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in Spanje en stelt dat zij op basis van de gedane vaststellingen met betrekking tot de voorgelegde stukken in eerste instantie oordeelt dat de referentiepersoon sinds 25 april 2022 in België woont en dat van een (dreigende) schending van diens recht van vrij verkeer geen sprake is.

Het is de Raad *in casu* echter niet duidelijk of de verwerende partij zonder voormelde foutieve vaststellingen omtrent de gezamenlijke vestiging in Spanje eveneens in de bestreden beslissing zou geoordeeld hebben – te meer gelet op de korte termijn tussen de aankomst van de referentiepersoon in België en de aanvraag gezinshereniging van de verzoekende partij in België – dat van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake kan zijn.

3.8. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verwerende partij de feitelijke gegevens van de zaak niet correct heeft beoordeeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt voor.

3.9. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER